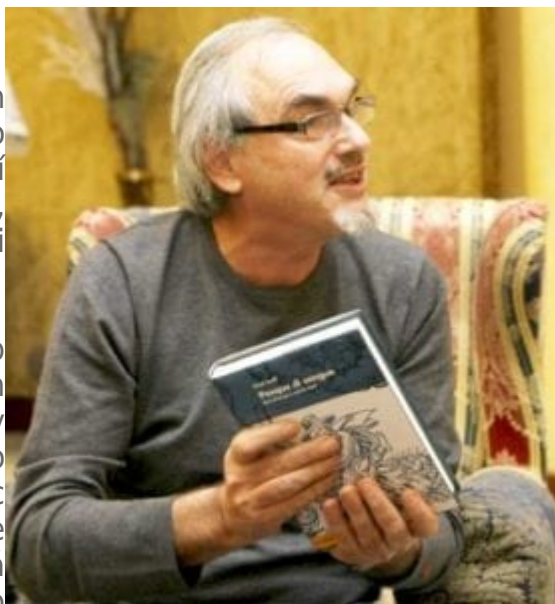

Autorka: Enza Ferreri

Tento článek pojednává o trojici témat: židovských postojích ke svobodě slova, knize o tzv. „pověře o rituálních vraždách“ a tím, jakou mají tyto rituální vraždy, z nichž byly židovské skupiny obviňovány, souvislost s v judaismu přítomným odporem k Ježíši Kristu a křesťanství vůbec.

Jednotlivé linie spolu souvisejí. Nejprve se pustím do poslední jmenované. U tohoto videa, které jsem umístila na svůj blog, se mimo jiné objevily komentáře, že není dostatečně reprezentativní, jeho zveřejnění zavání zaujatostí a lidé v něm nejsou nic než partička hloupých alkoholiků. (Kromě toho se v Izraeli chovají ke křesťanům výborně, mají stejná práva jako Židé a všichni tam spolu šťastně žijí až do smrti).

Ariel Toaff

Lidé, kteří tvrdí podobné věci, toho o židovském náboženství a dějinách mnoho neví (nebo to aspoň předstírají).

Na videu zachycení lidé totiž sice skutečně mohli (nebo nemuseli) mít popito, ale jejich slova nemá na svědomí jen alkohol. Koneckonců, *in vino veritas*.

Video zachycuje výjevy z židovských vandalských útoků na kostel a klášter v Izraeli, na pozadí pak zpívá skupinka Židů, kteří se na Štědrý večer 2007 sešli „k ‚oslavě‘ Ježíšova narození po židovsku.“

Na zdech kostela jsou nasprejovány nápisy jako „Ukřižujeme vás,“ „Smrt křesťanům,“ „Ježíš je mrtvý,“ „Ježíš, syn děvky Marie,“ „Ježíš, syn kurvy,“ „Smrt křesťanství!,“ a na autě „Z Ježíše je mrtvola.“

Text popěvku pak opakuje jeden z motivů vyvedených na kostelní zdi: „Ježíš je bastard.“

Podobně jako se islámští apologeti snaží vykreslit muslimské teroristy, vrahy a džihádisty coby zrádce pravého islámu, popisují i obhájci judaismu Židy útočící na křesťanské budovy a bezdůvodně urážející křesťanskou víru jako lidi bez vztahu ke skutečnému židovskému náboženství.

Oba tábory se mýlí.

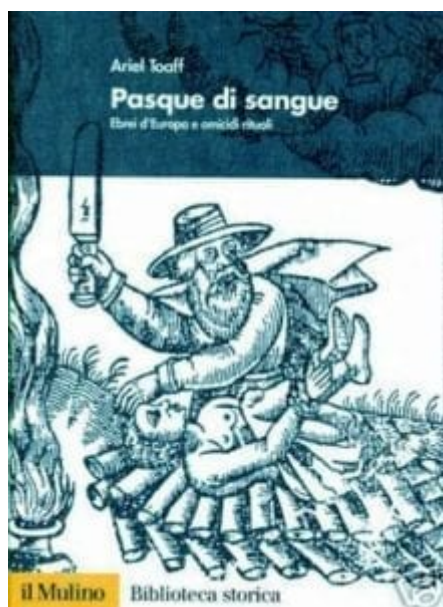
Dnes, 24. března, slavíme svátek (svatého) dětského mučedníka svatého Šimona, patrona

Trentu.

Pojednává o něm i kniha vydaná na počátku února 2007 *Pasque di sangue. Ebrei d'Europa e omicidi rituali* (*Blood Passover. The Jews of Europe and Ritual Murder*), (Krvavý pesach. Evropští Židé a rituální vražda), která ukazuje, že na některých „obviněných z rituální vraždy“ by dost možná mohlo něco být. Autor se podrobně zabývá případem, kdy byli aškenázští Židé německého původu ze severoitalského Trentu poblíž rakouských hranic odsouzeni za vraždu dvouletého křesťanského chlapce jménem Simone, jeho ukřižování hlavou dolů, zohavení jeho těla a přimísení jeho krve na těsta na macesy pro pesach 1475.

Církev chlapce kanonizovala a ten se stal **San Simoninem di Trento**. Jeho zápis byl z římského martyrologia vymazán až v roce 1965, poté co Židům příznivě nakloněný 2. Vatikánský koncil plný omluv (jehož plodem je i *Nostra aetate* /Deklarace o poměru církve k nekřesťanským náboženstvím/) přehodnotil jeho případ a změnil svůj verdikt.

Pozoruhodné na této knize je, že ji nenapsal nějaký odpudivý „antisemita,“ ale profesor **Ariel Toaff**, potomek dlouhé řady rabínů a syn někdejšího vrchního římského rabína **Elii Toaffa**, považovaného od konce války až do první let našeho století za nejvyšší židovskou duchovní a morální autoritu v Itálii. I sám Ariel Toaff je rabín.

Ariel Toaff – Pasque di sangue. Ebrei d'Europa e omicidi rituali

Toaff vyučuje na univerzitě v Tel Avivu a v době vydání knihy byl profesorem středověkých a renesančních dějin na izraelské univerzitě Bar Ilan. Jeho práce se soustředí na italské Židy a v této oblasti je pokládán za autoritu světového formátu.

Držiteli italského i izraelského občanství Toaffovi bylo čtyřiašedesát, když jeho *Krvavý pesach* vydalo akademické nakladatelství Il Mulino v Boloni, prestižní společnost, které vydává mnohé vysokoškolské učebnice, zejména pro humanitní obory jako filozofie a historie. Pokud jste jako já studovali na některé z italských univerzit filozofii, řada – dost možná i většinu – vašich učebnic byla vydána právě Il Mulinem. Toto neříkám jen tak pro nic za nic, ale jako doklad kvality a erudice, bez níž by toto nakladatelství neriskovalo ohrožení své reputace vydáním Toaffovy knihy.

Jak poznamenal komentátor izraelského listu *Haarec* v příhodně nazvaném článku „A co když to není dobré pro Židy?“ otištěného při vydání knihy:

Kdyby ji napsal křesťan, bylo by podstatně snazší mávnout nad knížkou rukou. Jakékoliv dilema by se dalo promptně vyřešit označením badatele za antisemitu. (Kdepak už jsme to viděli?) Snadno se také obejdeme bez

radikálních Židů z diaspory, kteří napadají nejen kroky izraelské vlády, ale někdy i samotné právo Izraele na existenci. Prostě to pro nás jsou Židé, co nenávidí sami sebe. Celá věc se však řádně komplikuje, jakmile se tématu, které probouzí naše prvotní obavy, dotkne židovský učenec z náboženské židovské univerzity.

Propagační text na obálce čtenáře informuje, že „tato kniha se odvážně pouští do jednoho z nejkontroverznějších témat v dějinách evropských Židů ... přináší nové čtení rozsáhlého spisového materiálu k tomuto (trentskému) procesu a řadě dalších, zbavené předsudků ... autor se zabývá rituálním a terapeutickým významem krve v židovské kultuře a dochází k závěru, že co se týče aškenázského judaismu, nebyla obvinění z rituální vraždy ve všech případech výmyslem.“

Krvavý pesach čelil ještě před svým vydáním zuřivým útokům lidí, kteří, autorovými slovy, ani nevěděli, jakou barvu bude mít přebal knihy.

Cenzura v tomto případě je slabé slovo. Dílo vyvolalo bouři kontroverze včetně výzev k Toaffově rezignaci nebo odvolání z jeho akademických postů, zpochybňování jeho výzkumu, metodologie, motivů pro sepsání knihy, **výhrůžek smrti** i volání po jeho trestním stíhání.

Vážně? A já si naivně myslela, že po masakru v redakci *Charlie Hebdo*, „Je Suis Charlie“ a pochodech za svobodu slova židovská společenství nerozdílně a bezvýhradně podporují svobodu projevu. Šokující!

Hnusné a tupé malůvky očividně stojí mnohem výše a zasluhují si ochranu spíše než desetiletí akademické historické práce.

Termín cenzura se v tomto případě jeví nedostatečným. V italských médiích a židovském společenství propukly ještě před vydáním knihy ostré názorové spory. ***Krvavý pesach* byl po několika dnech od svého vydání stažen z knihkupectví, dodávky byly pozastaveny a už doručené výtisky vráceny.**

Takto urgentní stažení z oběhu obvykle vídáme jen u zboží, které fyzicky ohrožuje spotřebitele.

Z knihy se stala taková vzácnost, že se na E-Bay dražila mezi 100 a 400 eury.

Historik Franco Cardini přirovnal opatření podniknuté proti *Krvavému pesachu* k Bradburyho románu *451° Fahrenheita*, v jehož vizi budoucnosti byly knihy označeny za škodlivé pro lidskou mysl a při nalezení páleny. Stažení knihy z prodeje po několika málo dnech je ve výsledku skoro totéž jako její spálení či zničení.

Dva dny před plánovaným datem vydání vyšla v největších italských novinách *Il Corriere della Sera* recenze dalšího italského židovského historika Sergia Luzzatta nazvaná „Krvavé pesachy. Šokující odhalení Ariela Toaffa: mýtus o lidských obětech není jen lží antisemitů.“ Jeho text si říká o obsírnější citaci:

23. března 1474, Trent. Předvečer Pesachu. V domě (sloužícím zároveň jako synagoga) Žida německého původu, lichváře Samuela z Norimberku, je nalezeno ztýrané tělo dvouletého křesťanského batolete Simonina, synka prostého koželuha. Celé město je zděšeno. Jedinou útěchou může být zdárný postup vyšetřování. Podle vyšetřovatelů se na únosu a vraždě „andílka“ podíleli nejvýznamnější muži místního židovského společenství a do hrůzostrašného rituálu ukřižování a zneuctění těla se zapojily i ženy. Dokonce i nejuznávanější Žid v Trentu, Mojžíš „Stařešina“ se zúčastnil ukřižování Simoninova těla v posměšné nápodobě Kristova utrpení na kříži... Jedině mučením – tak se alespoň soudilo – bylo možné dosáhnout doznání mírumilovných židovských majitelů domu k vraždě nežidovského dítěte: vraždě následované nejen ukřižováním oběti, ale také rituálním kanibalismem, tj. konzumací krve mladého křesťana pro magické a léčebné účely...

Takže v dnešním světě mohl jen akt nebývalé intelektuální odvahy umožnit znovuotevření celého spisu za účelem zodpovězení přesné a velice choulostivé otázky: **když se tímto vším - ukřižování batolat v předvečer pesachu, užití křesťanské krve jako přísady do nekvašeného chleba pro období půstu - zabýváme, mluvíme o mýtech, čili starých přesvědčeních a ideologiích, nebo rituálech, tedy skutečných událostech, dokonce předepsaných rabíny?** Tento odvážný čin byl tedy nyní vykonán. **Znepokojivá otázka byla předložena dobovým zdrojům k tomuto dokonale „vybaveným“ historikem: znalcem židovské stravovací kultury, včetně náboženských příkazů a zvyklostí,** stejně jako příběhu navzájem provázaných židovských a antisemitských idejí...

Podle Toaffa se mezi lety 1100 a 1500, tedy v období od první křížové výpravy do sklonku středověku, nějaká - a možná i mnohá - ukřižování křesťanských „andílků“ skutečně udála, což vedlo k odvetným opatřením proti celým židovským společenstvím, odvetným masakrům mužů, žen a dětí. V Trentu roku 1475 ani jinde v pozdně středověké Evropě nebyli Židé vždy jen nevinné oběti. V rozsáhlé německy mluvící oblasti mezi Rýnem, Dunajem a Adige se **menšina aškenázských fundamentalistů** skutečně opakovaně dopouštěla lidských obětí.

Toaff, mistrně kombinující poznatky a závěry z historie, teologie a antropologie, ukazuje ústřední úlohu krve při oslavách svátku Pesach: krev jehňátek, oslava osvobození z egyptského otroctví, ale také krev z předkožek obřezaných synů Izraele. Tuto krev podle biblického úryvku z Exodu jako první prolil Mojžíšův syn.

Některé proudy ortodoxní tradice ji považují za jednu s krví Izákovou, kterého byl Abrahám připraven obětovat.

Proto je tedy v rituálním pokrmu pro pesach slavnostní nekvašený chléb smíchan se sušenou krví, a další sušená krev je rozpuštěna ve víně před odříkáním deseti egyptských kleteb. **„Jaká krev by mohla být pro tento účel vhodnější než právě krev křesťanského dítěte zavražděného pro tuto příležitost?“, ptali se nejfanatictější z Židů, které Toaff studoval.** Nepochybně krev nového Beránka Božího (Agnus Dei) určená ke konzumaci s cílem zajistit si příznivý osud, zkázu pronásledovatelů, a zatracení stoupenců falešné a lživé víry.

Toto ohromující prohlášení potvrzuje tezi profesora MacDonalda i webu *The Occidental Observer* obecně: v interakcích s evropskými nežidy sice Židé někdy byli obětmi, ale nikoliv obětmi pasivními – a nezřídka ani obětmi nevinnými. Často opovrhované a nenáviděné góje muselo k útokům proti „vyvolenému lidu“ pohánět kromě „rasismu“ (za jehož odnož je antisemitismus považován) ještě něco dalšího.

Před vypuknutím pronásledování – a jiné slovo by bylo hanebným eufemismem – si byl Ariel Toaff svými závěry, plody desetiletí výzkumu a akademické práce, které přednášel i ve svých hodinách, natolik jistý, že 8. února 2007 poskytnul rozhovor pro trentské místní noviny *L'Adige* nazvaný „Pravda o svatém Simoninovi a odsouzeních za Simoninovy rituály: případ musí být znovu otevřen“ s podtitulkem „Profesor Ariel Toaff nemá sebemenší pochybnosti: Simoninův případ musí být znovu otevřen, protože rituální vraždu dítěte lze důvodně pokládat za pravděpodobnou.“ Prohlásil v něm (původní článek z webu novin zmizel, ale podařilo se mi najít **přepis**):

Když to shrnu, rozbor těchto spisových materiálů i dalších dokumentů mě dovedl k závěru, že soudci by jen stěží mohli vložit do úst obviněných, kteří mluvili odnoží německé hebrejštiny, slova natolik přesně odkazující na tradici, rituály a paměť těchto společenství z německé oblasti. Vyšetřovatelé něco takového jednoduše nemohli znát; proto nelze tyto výpovědi označit za výsledek donucení nebo projekce myšlenek soudců.

O své metodě říká:

Začal jsem tím, že jsem odložil stranou nejproblematictější rozměr celé záležitosti: pesach, krev na pesach, nekvašený chleba atd. Takže jsem si ověřil, že všechno ostatní je dokonale historicky podložené. Jeden ze svědků například zmiňuje svého známého Ašera, Žida odsouzeného v Benátkách za lichvu: ověřil jsem si to a je to pravda. Následně jsem se zaměřil na oslavy pesachu a porovnal svědectví z Trentu s dobovými texty pocházejícími z židovských společenství v Německu: i

zde panuje shoda dokonalá.

To je pro mě zásadní, protože rozsudky se opíraly o výpovědi obviněných a revize procesu z roku 1965 očistila Židy právě na základě toho, že výpovědi musely být vynucené na mučidlech a tím pádem nepravdivé. Vynucená doznání však v žádném případě nejsou nevyhnutelným závěrem.

Ano, poslední překážkou byly právě ony výpovědi, které popisovaly Simoninovo obětování. Zde nabývá zásadního významu lingvistický rozměr. Říkalo se, že špatná hebrejšтина dodávala těmto společenstvím exotickou a temnou auru. Nepoužil jsem německou, ale italskou výslovnost, díval se po různých sémantických variantách a našel odkazy na specifické prostředí norimberského judaismu. Tím pádem bylo zjevné, že řeči trentských Židů v aškenázské hebrejštině nemohl reprodukovat někdo, kdo by nepatřil k jejich společenství. Proto můžeme výpovědi pokládat za věrohodné. **Mějme na paměti, že mluvíme o menšině fundamentalistů, nikoliv celé náboženské obci: tehdejší židovský svět nebyl o nic méně rozmanitý než ten dnešní islámský, v němž se najdou mj. malé okrajové skupinky teroristů.**

Ariel Toaff vysvětluje, že událostem v Trentu věnuje osm kapitol své knihy a dodává, že studoval procesy s Židy v různých částech Evropy. Řada prvků podle profesora jasně potvrzuje, že k vraždě dítěte skutečně došlo. Uzavírá:

Jsem připraven o své práci debatovat, byl bych ovšem rád, kdyby ji mí oponenti měli dobře prostudovanou. **Lidé, kteří mi odpovídají, že židovská tradice zakazovala rituální využití lidské krve, k vážně míněné vědecké analýze ničím nepřispívají: mluvíme totiž o fanaticích, kteří tento zákaz porušovali.** Naopak několik mých kolegů souhlasí s mými závěry ohledně existence těchto ostře protikřesťanských židovských společenství, jejichž někteří členové vystupovali velmi nepřátelsky a agresivně. Jistě se najdou lidé pochybující o posledním dílku mé rekonstrukce, rituální vraždě. Domnívám se však, že historiografie v tomto případě pochybnostem neponechává prostor. Proto považuji za správné, aby Trent na základě nových poznatků v mé knize znovu otevřel tuto kapitolu.

Když Toaff přezkoumal výpovědi vrahů Svatého Šimona z Trentu, byl šokován. V doznáních byly detaily zločinu, které mohli znát jedině vrazi i údaje, které naopak nemohly být známy italským klerikům ani úředníkům. V doznáních byly přesně vylíčeny tajné rituály aškenázského společenství, ani o těch nemohli soudci nic vědět.

I historik a příslušník benátského židovského společenství Gadi Luzzatto Voghera, očividně židovský apologeta, uznal, že italští Židé v reakci na Toaffova obvinění nemají opravdové argumenty:

V Itálii (v Británii nebo Francii by ovšem reakce byla totožná) ani židovská intelektuální elita očividně nedokáže proti Toaffovým tezím předložit přesvědčivé argumenty. Nezvládají základy, konkrétně neumí hebrejsky (aby si mohli pročíst a nastudovat bohatou bibliografii, vytvořenou v průběhu tisíciletých dějin italského židovského společenství), nemají ponětí o skutečné, nikoliv rétorické situaci historických studií a výzkumu dokonce ani v základních otázkách jako trentský proces z roku 1475. Zoufale hledají „odbornost,“ již ovšem nelze jen tak snadno předstírat.

Jinak řečeno **italští Židé věděli, že v knize popsaným zločinům nikdy nedošlo, aniž by znali - nebo možná právě proto, že neznali - jakákoliv relevantní fakta.**

Někdejší předseda Svazu italských židovských společenství Dr. Amos Luzzatto řekl:

I kdyby se autorovi podařilo prokázat několik století trvající existenci deviantní sekty... zjevně by ji nebylo možné označit za židovskou skupinu či součást židovského společenství. Bylo by to jako považovat rabíny na Ahmadenížádově konferenci popíračů holokaustu za představitele hlavního proudu judaismu.

Právě naopak, bylo by to jako říkat, že teroristé, kteří během zabíjení Židů křičí *Allāhu Akbar* a berou si za svědka proroka Mohameda, nejsou muslimskou skupinou, což je přesný opak toho, co většina Židů říká. Fanatismus mezi Židy je natolik nechvalně proslulý, že dělá dojem pozorovatele od antiky až dodnes a v naší době pohání izraelskou etnonacionalistickou pravici a zástupy jejich stoupenců v diaspoře.

Krátce po vydání knihy v Itálii *Haarec* ve svém článku „Univerzita Bar-Ilan požaduje od profesora vysvětlení jeho bádání a knihy o rituálních vraždách“ **ukázal**, že Toaff i přes silný tlak ze svých pozic neustupuje, přestože v jeho vyjádření už byly patrné první známky zakolísání:

Univerzitní historik Toaff vyvolal bouři pobouření, když ve své knize prohlásil, že některá obvinění z rituální vraždy – tvrzení, že Židé rituálně zabíjeli křesťany, aby přimísili jejich krev do macesů a vína během pesachu – mohla vycházet ze skutečných obřadů, při nichž se skutečně užívalo křesťanské krve...

V rozhovoru pro italský list *La Stampa* Toaff svým kritikům rozhořčeně vzkázal: **„Mé bádání ukazuje, že ve středověku skupina fundamentalistických Židů nerespektovala biblickou záповěď a využívala krev k léčení.** Jednalo se o jednu židovskou skupinu náležící ke společenstvím, která nejvíce trpěla pronásledováním během křížových výprav. **Toto trauma vyvolalo palčivou touhu po pomstě, která se v některých případech zhmotnila v činy, mj. i rituální vraždy křesťanských dětí.“**...

V rozhovoru pro agenturu Associated Press Toaff prohlásil: „Neexistuje důkaz, že by se Židé dopustili tohoto činu.“ Dodal však, že části doznání byly pravdivé – třeba když obvinění popisují protikřesťanské bohoslužby užívané zejména během *pesachu*, při nichž se osvobození Izraelitů ze starověkého Egypta stalo metaforou naděje judaismu na vykoupení jeho utrpení z rukou křesťanů.

„Tyto hebrejské liturgické formule nemohou být projekcí soudců, ti totiž tyto modlitby, které nepatřily k italskému ritu, ale aškenázské tradici, nemohli znát,“ řekl Toaff...

Mluvčí univerzity Bar-Ilan Šmulik Algrabli prohlásil: **„Profesor Toaff patří k největším odborníkům ve svém oboru a my máme v jeho vědecké metody plnou důvěru.** K vyjasnění sporných bodů studie dojde, až se vrátí do Izraele.“

Přestože (ještě v Itálii) po vydání knihy Toaff tvrdil, že za závěry své knihy bude bezpodmínečně stát, po návratu do Izraele kapituloval, stáhl knihu z distribuce a vydal prohlášení, že zisky z už prodaných výtisků dá (tehdejší) **Lize proti pomluvám B'nai Brith.** Nové, přepracované vydání vyšlo v roce 2008, teze prvního vydání se v něm však zásadně nezměnila.

Aby byla vražda rituální, musí u ní být nutně přítomna náboženská nenávisť. Ta je nesmírně rozšířená, hluboce zakořeněná, vštěpována od útlého věku a předávaná z generace na generaci.

Toaff tvrdí, že v rabínských textech Bůh Abraháma na rozdíl od Bible nezastavil a ten skutečně Izáka zabil. Bůh následně Izáka vzkřísil.

To ukazuje, že dva zákazy, citované rabíny jako překážka pro rituální vraždy popisované v *Krvavém pesachu* – zákaz konzumace krve a zabití, – naprosto pozbývají platnosti, když je i patriarcha Abrahám za vykonání rituální oběti svého syna považován za zbožného.

Toaffova kniha nesporně dokazuje tradiční přítomnost hlubokého, někdy i násilného a dokonce vražedného odporu vůči křesťanům uvnitř evropských židovských společenství.

Nejedná se o nějakou nahodilost: nevraživost vychází z posvátných židovských textů plných

nenávisti k Ježíšovi a křesťanství v duchu podobném videu a graffiti z úvodu tohoto článku.

Nejen *Krvavý pesach*, ale i četné další texty ukazují židovskou nenávist k Ježíšovi, Panně Marii a křesťanům, kteří se během staletí opakovaně stávali terčem nejrůznějších židovských obětí, rituálů a vulgárního posměchu. Když tedy Toaff ve 12. kapitole popisuje, jak je Ježíš nazýván „bastardem, synem děvky,“ nejedná se o novou informaci.

V židovské knize *Toldot Ješu* (Rodopisy Ježíšovy) je popisován jako nemanželské dítě, „levoboček menstruuující ženy.“ Podle židovské tradice bylo pro ženu početí během menstruace, období rituální nečistoty, kdy je intimní styk židovským zákonem zapovězen, tím úplně nejhorším. U Marie to mělo být o to horší, že otcem dítěte údajně byl pohan a že se dopustila cizoložství. Dále se dočítáme, že Ježíš byl čaroděj, který se za trest vaří v pekle v horoucích exkrementech.

Toldot Ješu ovšem popisy Ježíše jen přebírá z pasáží obsažených v Talmudu.

Reverend I. B. Pranaitis ve své knize *The Talmud Unmasked. The Secret Rabbinical Teachings Concerning Christians* (Talmud bez masky: Tajná rabínská učení zabývající se křesťany) píše:

Podle Talmudu byl Ježíš Kristus levoboček počatý v průběhu menstruace; měl Ezauovu duši; byl to blázen, čaroděj a svůdník; byl ukřižován, svržen do pekla a následně svými následovníky uctíván jako modla.

Spisovatel Mirza Tahir Ahmad píše:

Autentická židovská náboženská literatura je plná škodolibé radosti z Ježíšova skonu na kříži...

Talmud, doktrinální soubor knih, v nichž jsou plně vyloženy znalosti a víra židovského národa, učí, že Ježíš se narodil nejen jako levoboček, ale navíc byl počat mimo dábelství Mariin svazek v době její menstruace...

Proti odpudivé špíně vrhané na posvěcené Ježíšovo jméno a obraz v spiscích jeho nepřátelsky smýšlejících protivníků se instinktivně obrací všechno slušné v člověku.

K podobnému závěru dospívá ve svém díle *Jesus in the Talmud* (Ježíš v Talmudu) i Peter Schäfer:

Rabínská literatura mluví o Ježíši jako o nemanželském synovi prostopášné

cizoložnice, která čáry a rouháním svádí ostatní Židy k modlářství. Po smrti nepřichází do nebe, ale do pekla, kde je jako trest za své hříchy odsouzen po celou věčnost sedět ve vařících se výkalech. (více [zde](#))

Ráda bych zakončila svůj článek pohledem na profil Ariela Toaffa v *Discover the Networks*. Půjde mi totiž podivné, když **zmiňuje** skutečnost, že Židé, kteří se doznali k rituální vraždě svatého Šimona, tak učinili na mučidlech jako doklad nepravdivosti jejich přiznání, ale už nemluví o tom, že Toaff svá obvinění učiněná v knize odvolal až následkem série nejrůznějších výhrůžek, včetně hrozeb smrtí - což se dá snadno vykládat jako zpochybnění autenticity jeho odvolání.

Kolem a dokola jeho chování totiž vůbec nepřipomíná člověka, který by nějak zásadně změnil názor.

Svoboda slova ovšem vstupuje na scénu jedině tehdy, když jsou cílem těchto svobodných projevů muslimové - nebo ještě lépe křesťané. Jakmile jde o Židy, pravidla hry se okamžitě mění.

Úvaha Enzy Ferreri *Who Is for Free Speech? The Ariel Toaff Case* vyšla na stránkách *The Occidental Observer* 24. března 2015.